

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ARMASTUS, MIS TÄRKAB JUST SIIS,
KUI ME SEDA KÕIGE
VÄHEM OOTAME

SAATUSE KIUSAMINE

MacGregorid: CAINE

Nora Roberts
Tempting Fate
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1985 by Nora Roberts
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12334717
ISBN 978-9949-82-144-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Ta polnud kindel, miks ta selle ette võttis. Diana uuris enda all laiuvaid pilvemoodustisi ja püüdis selgusele jõuda, kas reis, mida ta praegu tegi, oli tema poolt olnud impulss või kalkuleeritud otsus. Kuigi ta pidi maanduma vähem kui poole tunni pärast, polnud ta ikka veel kindel.

Sellest on möödas peaaegu kaksikümmend aastat, kui ta oma venda viimati oli näinud. Kui Diana vennast mõtles, kujutas ta teda ette kui kauget vaimustavat, puhuti armastavat teismelist. Diana oli teda armastanud kogu oma sihitruu intensiivsusega, mida kuueaastane tüdruk saab anda kuuteist-aastasele poisile.

Tema kujutus vennast oli tardunud minevikku – tõmmu viljas nooruk teravajoonelise hea välimuse ja külmade roheliste silmadega. Ta mäletas ülbet laadi uhkust ja iseseisvust. Vend oli olnud üksiklane. Diana oli isegi kuueaastaselt mõistnud, et Justin Blade on läinud oma teed.

Leebe huumorita naeratusega naaldus ta tagasi oma esimese klassi istme pehmesse mugavusse. Justin oli kaksikümmend aastat tagasi läinud kindlasti oma teed. Kui nende vanemad olid surnud, oli vend teda lohutanud, oletas Diana.

Aga ta oli olnud liiga suures segaduses, et seda mõista. Ta oli arvanud, et vanemad olid lahkunud sellepärast, et ta oli koolimineku pärast lärmi löönud. Kui ta hästi käitub ning on klassis vaikne ja tähelepanelik, tulevad vanemad tagasi. Siis oli tulnud tädi Adelaide ja Justin oli läinud. Diana oli mitu kuud mõtelnud, et ka vend on taevasse läinud, tüdinud tema pisaratest ja küsimustest. Tädi oli viinud ta itta, hoopis teistsugusesse maailma, teistsugusesse ellu. Mitte kordagi kahe aastakümne jooksul polnud Justin temaga ühendust võtnud.

Nii et nüüd on ta abielus, mõtles Diana. Võibolla sellepärast, et ta nägi venda ikka veel tõsimeelse, üsna mõtiskleva teismelisena, ei suutnud ta Justinit abikaasana ette kujutada. Serena MacGregor. Diana laskis selle nime mõttest läbi. Kummaline, et ta peaks end leidma koos vennanaisega, kui ta vaevalt tundis, et tal vend on olemas.

Oh, ta teadis Hyannis Porti MacGregoreid. Tädi Adelaide poleks pidanud Diana haridust täielikuks, kui teda poleks tehtud teadlikuks riigi ühest juhtivast perekonnast – eriti kui nad elasid Bostonile piisavalt lähedal, et neid pidada naabriteks. Lõppude lõpuks olid rahadünastiad ainsad kroonitud pead, keda Ameerika tunnustas.

Daniel MacGregor oli patriarh, täisvereline šotlane ja finantsalane tarkpea. Anna MacGregor, tema naine, oli ülimalt austatud kirurg. Alan, vanim poeg, oli Ameerika Ühendriikide senaator, ära märgistatud suuremate asjade jaoks.

Caine MacGregor. Siin peatas Diana oma mõttelise nimekirja. Kuigi mees oli vaevalt kolmkümmend, oli Diana kuulnud tema nime kõlamas Harvardi juurakooli pühaks peetud

saalides. Nii tema kui Caine olid valinud juura ning Diana oli vaeva näinud samade raamatute kallal, õppinud samade professorite käe all ja kõndinud samades koridorides. Lõpuks oli ta läbinud samasse advokaadiseisusse vastuvõtmise. Caine oli lõpetanud aasta enne seda, kui Diana juurakooli oli astunud, ja juba alustanud seda, millest paistis tulevat särav karjäär.

Kord, kui Diana oli olnud esimese kursuse tudeng, oli ta pealt kuulnud kaht vanema kursuse naistudengit Caine MacGregorist rääkimas. Ja, meenutas ta muhelusega, nad polnud arutanud tema mõistust. Ilmselt polnud hindamatu MacGregor veetnud kogu oma aega raamatute kohal higistades.

Siis oli veel Serena. Kõikidele kuuldustele vastavalt oli ta särava mõistusega – see näis olevat MacGregori geenides. Ta oli lõpetanud Smithi silmapaistvalt, meenutas Diana, ja veetnud siis järgmised paar aastat kraade kogudes. Ta näis olevat kummaline paariline selle Justin Blade'i jaoks, keda Diana mäletas.

Diana kaalus hetkeks, kas ta oleks nende pulma läinud, kui oleks riigis olnud. Jah, otsustas ta. Ta oleks olnud liiga uudishimulik, et mitte minna. Lõppude lõpuks oli see eeskätt uudishimu, mis oli pannud ta nüüd Atlantic Citysse reisima. Ent jälle, mõtles ta nukralt, raske oleks olnud keelduda kutsesest, mille Serena talle oli saatnud, olemata lapsikult ebaviisakas. Kui oli kaks asja, mida tädi Adelaide talle oli õpetanud, siis olid need mitte kunagi olla lapsik ja ebaviisakas – vähemalt mitte nende vastu, keda pidasid endaga võrdväärseks. Diana lükkas oma tädi pentsikud topeltstandardid meeltesoppi ja voltis Serena kirja lahti.

Armas Diana!

Olin kohutavalt pettunud, et Sa olid sel sügisel Pariisis ega saanud pulma tulla. Olin endale tihti öde palunud, aga mu vanemad ei täitnud mu palvet. Nüüd, kui mul on üks, on hirmus kurb, et ma ei saa tema seltsi nautida. Justin räägib Sinust, aga see ei ole sama kui Sinuga näost näkku kohtumine – eriti kuna tema mälestused on väikesest tüdrukust. Mulle ei tule pähe midagi, mis talle pärast kõiki neid aastaid meeldiks rohkem kui kohtumine naisega, kelleks Sa oled saanud.

Matkides tema tavalist teguviisi, saadan Sulle lennupileti. Palun kasuta seda ja ole meie külaline Komantšis nii kaua kui soovid. Sinul ja Justinil on terve eluaeg, milles järje peale jõuda, ja minul öde, kellega kohtuda.

Rena

Diana kergitas kulmu, voltides kirja taas kokku. Soe, avatud, sõbralik, mõtiskles ta. Mitte seda laadi naine, kelle ta oleks Justiniga paari pannud. Vaikse naeruga naaldus Diana tagasi. Ta isegi ei tundnud Justin Blade'i nimelist meest.

Kui temas oli üldse osa, mis igatses teda tundma õppida, siis oli ta selle ammu maha matnud. Ta oli pidanud seda tegema, selleks et jääda ellu oma tädi maailmas. Kui ta tädi avastaks isegi nüüd, et ta planeerib ajaveetmist koos Justiniga mingis hasartmänguhotellis, oleks see naine kohutatud. Ja, lisas Diana, algaks loeng, kus ja kellega üht naisterahvast nähakse.

Ta pööras oma tähelepanu taas pilvedele. Vaevalt see midagi tähendas, mõtles ta. Ta kohtub oma venna ja tema

naiseaga, rahuldab oma uudishimu ja lahkub. Seda väikest tüdrukut, kes oli vennast kõhklematult iidoli teinud, polnud enam olemas. Tal oli omaenda elu, omaenda karjäär. Nad mõlemad olid liiga kaua loiud olnud. Oli uus aasta, meenu-
tas Diana endale. Täiuslik aeg alguste jaoks.

Arvatavasti ei ilmu ta välja, mõtles Caine, kõndides terminali poole. Kuna Diana Blade polnud Serena kirjale vastanud, ei mõistnud ta, miks ta öde oli nii kindel, et Diana on lennukis. Ta oli vähem kindel, miks ta oli lubanud Serenal end auto-
juhiks värvata.

Rena oleks tulnud, kui asjad hotellis poleks nii kiireks läi-
nud, meenutas ta endale. Ja kuna põrgu, millest nad läbi olid tulnud, oli alles mõni kuu tagasi, leidis Caine end soovimas oma õe kapriise täita. Muidu, mõtles ta, oleks ta veetnud oma vaba nädala Colorados suusatades, selle asemel et jaanuaris põhjapoolses rannas jalutada.

Tuuleil puhus tema mantlikraest sisse, kui ta käe terminali sissepääsu poole sirutas. Punarebasesse mässitud blondiin astus välja ja peatus piisavalt pikaks ajaks, et libistada pilk mööda Caine'i keha üles ja üle tema näo, enne kui nende silmad kohtusid. Caine võttis põgusa spekulatiivse pilgu pool-
lõbustatud naeratusega vastu ja ootas naise möödumist.

Caine'il oli kõhn mõnevõrra kahvatu teravate tugevate luudega nägu ja silmad, mis kaldusid violetse poole. Pealis-
kaudsel pilgul võis teda pidada õpetlaseks – pikem pilk võis paljastada järelemõtlematuse, mis oli akadeemiast kaugel. Kuna ta oli paljapäi, pillutas tuul tema häilitud kulla karva juukseid ümber näo. Naeratus lisas sarmi intensiivsetele,

peaaegu hundilikele näojoontele. Ta oli mees, kes oli oma välimusest teadlik ja tundis end sellega mugavalt.

Caine liikus läbi terminali kiire pikajalgse kõnnakuga, vaatamata ei paremale ega vasakule. Ta oli lennujaamades veetnud piisavalt aega, et ignoreerida helisid ja rahvahulka. Põgusa pilguga monitorile kontrollis ta Bostonist tuleva lennu väravat ja istus siis ootama naist, keda ta ei oodanud.

Kui saabumine välja kuulutati, naaldus Caine mustas plasttoolis tagasi ja läitis sigareti. Ta ootab, kuni viimane reisija on lennukist maha tulnud, ja läheb siis hotelli tagasi. Serena jääb rahule ja tal on terve õhtupoolik jõusaalis treenimiseks. Lõpetanud oma määratud aja riigiprokurörina ja asunud taas erapraksisesse, polnud Caine'il jätkunud aega isegi tunniajaseks lõdvestumiseks, veel vähem nädalaseks. Kui ta lõdvestus, uskus ta selle tegemisse niisama põhjalikult nagu tööd tehes.

Järgmised seitse päeva, mõtles ta, pühendatakse mitte millegi tegemisele. Ta ei mõtle kaosele oma büroos, juhtumitele, mille ta kavatses tagasi lükata, sest päevas polnud lihtsalt piisavalt tunde, või paberitöö hunnikule.

Caine tundis naise ära samal hetkel, kui teda nägi. Kõrged teravad põsesarnad olid nii väga samasugused kui Justinil, samuti sile peaaegu vaskjas jume. Indiaani pärand, mida nad jagasid, oli ões arvatavasti isegi silmatorkavam. Tema silmad polnud venna heledad ootamatud rohelised, vaid rikkalikud tumepruunid. Kaameli silmad, mõtles Caine tõustes. Luksuslike ripsmete ja raskete laugudega, nii et need näisid unised. Nina oli sirge ja aristokraatlik, suu kirglik. Või kangekaelne, mõtles Caine. See polnud nägu, mida mees suudaks kergesti kategoriseerida – ilus, kõitev, seksikas –, aga mitte ka nägu,